

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 158/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. V., N., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 55 V/8/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. V. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2012 doručená sťažnosť JUDr. J. V., N. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 55 V/8/2004.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že „Na Krajskom súde v Banskej Bystrici začalo dňa 7. 10. 2004 konanie o návrhu dlžníka: V. M. - I., B., IČO:... o povolenie vyrovnania dlžníka. Toto konanie nie je do dnešného dňa právoplatne skončené, pretože i napriek mojim opakovaným žiadam mi nebolo do dnešného dňa doručené uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 55V/8/2004-118 zo dňa 4. 5. 2006 o zastavení vyrovnacieho konania.“.

Sťažovateľ proti priet'ahom v označenom konaní podal 30. decembra 2011 sťažnosť na priet'ahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov predsedovi krajského súdu.

Prípisom krajského súdu č. Spr 10002/2012 zo 17. januára 2012 predseda krajského súdu sťažovateľovi odpovedal na jeho sťažnosť takto:

„Podľa § 48 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, účastníkom vyrovnania je dlžník, manžel dlžníka, spoludlžníci a ručiteľia dlžníka, pokiaľ spolupodpísali návrh na začatie vyrovnania a veriteľia, ktorí včas [§ 50 ods. 3 písm. c)] prihlásili svoje pohľadávky.

Z citovaného ustanovenia § 48 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov vyplýva, že nie ste účastníkom konania a ani stranou v konaní, a preto nemôžete podať sťažnosť na priet'ahy v konaní ako takom. Zároveň som zistil, že konanie z pohľadu účastníkov konania bolo skončené uznesením č. k. 55V/8/2004-118 zo dňa 4. mája 2006. Vo vyrovnávacom konaní však týmto rozhodnutím nebolo právoplatne rozhodnuté o Vašej odmene a výdavkoch. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR, pokiaľ ide o právo správcu na odmenu, je tento účastníkom konania, a preto Vaša sťažnosť na priet'ahy v konaní je prípustná ohľadne konania o Vašej odmene a výdavkoch.

Na základe Vašej sťažnosti som zistil, že zákonný sudca rozhodol o Vašich výdavkoch opatrením z 26. septembra 2007, ktoré sa stalo právoplatným 25. októbra 2007. Podľa stanoviska sudcu o odmene nebolo rozhodnuté z toho dôvodu, že sudca vyčkal na rozhodnutie Ústavného súdu SR na konanie podľa článku 125 ods. 1 písm. b) a článku 130 ods. 1 písm. d) Ústavy SR, na návrhu Krajského súdu v Banskej Bystrici o súlade § 11c ods. 3 vyhlášky č. 389/2001 Z. z., ktorou sa mení vyhláška č. 493/1991 Zb. O tomto

návrhu rozhodol Ústavný súd SR tak, že rozhodnutím PL ÚS 14/09-14 zo dňa 8. decembra 2010 zastavil konanie. V dôsledku rozhodnutia Ústavného súdu SR sudca JUDr. M. K. rozhodol uznesením dňa 22. augusta 2011 tak, že zamietol návrh na prerušenie konania. Opatrením zo dňa 19. decembra 2011 rozhodol o Vašej odmene.

Vzhľadom na to, že o Vašom práve na odmenu bolo rozhodnuté, nebolo potrebné vykonať osobitné opatrenia na odstránenie prieťahov v konaní. Napriek tomu, že sudca čakal na rozhodnutie Ústavného súdu SR a bol po určitú dobu práceneschopný, považujem Vašu sťažnosť za opodstatnenú a sudca bol na nedostatky plynulosti postupu konania za príslušné obdobie nekonania upozornený.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa JUDr. J. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 55 V/8/2004 porušené bolo.

Krajskému súdu v Banskej Bystrici sa prikazuje, aby v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. č. k. 55V/8/2004 konal bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľovi JUDr. J. V. sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 6.000,- EUR, ktoré je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný zaplatiť sťažovateľovi JUDr. J. V. do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet č. ú... v B., pobočka zahraničnej banky v Slovenskej republike, B.“

Súčasne žiadal, aby mu krajský súd doručil uznesenie č. k. 55V/8/2004-118 zo 4. mája 2006 o zastavení vyrovnacieho konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu základného práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do

základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti namieta postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 55 V/8/2004, v ktorom podľa neho krajský súd porušil jeho základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v súvislosti s rozhodovaním o jeho nároku na vyrovnáciu odmenu a vynaložené výdavky. Podľa jeho tvrdenia mu uznesenie krajského súdu sp. zn. 55 V/8/2004 zo 4. mája 2006 o zastavení vyrovnacieho konania nebolo dosiaľ doručené. Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie č. k. 55 V/8/2004-118 zo 4. mája 2006, ktorého doručenia sa sťažovateľ dožaduje, nadobudlo právoplatnosť 12. júna 2006. Relevantným rozhodnutím vzhľadom na uplatňovaný nárok sťažovateľa, v súvislosti s ktorým namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je však opatrenie, ktorým podľa § 66 ods. 4 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších prepisov po zastavení konania

alebo po jeho skončení rozhodne príslušný súd o odmene správcu a o jeho výdavkoch a doručí ho dlžníkovi a správcovi.

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že vec vedená pod sp. zn. 55 V 8/2004 bola právoplatne skončená 14. júla 2012 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 7. júna 2012 (najvyšší súd rozhodol, že dopĺňacie opatrenie krajského súdu č. k. 55 V/8/2004-185 z 19. decembra 2011 v znení opravného opatrenia potvrdzuje). V súvislosti s týmto rozhodnutím najvyššieho súdu nadobudlo aj dopĺňacie opatrenie krajského súdu č. k. 55 V/8/2004-185 z 19. decembra 2011 právoplatnosť 14. júla 2012.

Keďže sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 55 V/8/2004, ktoré bolo právoplatne skončené 14. júla 2012, t. j. k namietanému porušovaniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (17. septembra 2012) už nemohlo dochádzať. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2013